

РЕШЕНИЕ

№ 2217

гр. София, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 21.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **708** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 2 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „България Ер“ АД, [населено място], със съдебен адрес – С., [улица] – Летище С., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 200-1255/ 30. 12. 2021 г. на изпълнителния директор на „Летище София“ ЕАД. С протоколно определение от 20. 10. 2022 г. е допусната промяна в наименованието на жалбоподателя, който съобразно вписването в Търговския регистър е „България Ер“ АД, [населено място], ЕИК[ЕИК].

В жалбата се излагат съображения, че издадения акт е незаконосъобразен, поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон. Твърди се нарушение на основни принципи по АПК и липсата на мотиви. Излага съображения за неправилно определен размер на лихвите, като имало разминаване в лихвените листове. Сочи, че с оспорения акт неправилно е прието за неоснователно възражението за възстановяване на сумата от 620 240 лв., която е била предмет на установяване по друго дело и иска прихващане на сумата по акта с тази сума. Моли да се постанови решение, с което да се отмени издадения акт. Прави възражение за погасяване по давност на установените задължения за лихви. Не представя писмени бележки. Претендира разносните по делото и прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Ответникът - изпълнителния директор на „Летище София“ ЕАД, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира адвокатско

възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

„България Ер“ АД, [населено място] е летищен оператор и за извършените полети с въздухоплавателни средства е възникнало задължение за плащане и са платени летищни такси за използване на летище С..

С уведомление изх. № 200-1219 / 17. 12. 2021 г., е уведомено „България Ер“ АД за извършената проверка и започване на производство за установяване на публични държавни вземания, произтичащи от задължения да се платят лихви за забава по просрочени плащания.

С възражение вх. № 200-1247 / 23. 12. 2021 г. „България Ер“ АД са изложили подробни съображения за недължимост на тези вземания.

С Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 200-1255/ 30. 12. 2021 г. на изпълнителния директор на „Летище София“ ЕАД, са установени публични задължения на „България Ер“ АД за лихви по издадени за периода 01. 01. 2016 г. – 31. 12. 2016 г. по фактури за летищни такси в размер на 1 065 071, 55 лв. Актът е връчен на 30. 12. 2021 г.

С жалба вх. № 200-39 от 13. 01. 2022 г., е оспорен акта по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

На основание чл. 166, ал. 1 от ДОПК, установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон.

Оспореният административен акт е издаден от изпълнителния директор на „Летище София“ ЕАД на основание и по реда на чл. 166, ал.2, предложение второ от ДОПК, във връзка с чл. 120, ал. 1 и ал. 5, т. 4 от Закона за гражданското въздухоплаване /З./.

Съгласно чл. 120, ал. 5, т. 4 от З., летищните такси по ал. 1 за гражданските летища за обществено ползване - публична държавна собственост се събират от летищния оператор на летището с годишен трафик над 5 милиона превозени пътници или от летищния оператор на летището с най-голям брой пътнически превози на територията на Република България.

На основание чл. 120, ал. 9 от З. (нова – ДВ, бр. 16 от 2021 г.), летищните такси по ал. 1 и лихвите върху тях, определени по реда на наредбата по чл. 122, ал. 1, са публични държавни вземания, когато се събират в случаите по ал. 5, т. 1 или когато се събират на гражданско летище за обществено ползване – държавна собственост, което се ползва от летищен оператор – търговско дружество, в което държавата е едноличен собственик на капитала.

При справка в Търговския регистър се установява, че едноличен собственик на капитала на „Летище София“ ЕАД, е Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията, поради което и съобразно горепосочените разпоредби, лихвите са публични държавни вземания.

Съдът обаче намира, че оспорения акт е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Видно е, че още с подаденото възражение срещу уведомлението за започване на производството, от страна на жалбоподателя са изложени доводи за неправилно определена главница, поради наличието на съдебно решение, с което е призната за неразходориентирана сума от 620 240 лв., което се отразява и на дължимите лихви.

По делото не е представено, но същото е свободно достъпно на страницата на АССГ, Решение № 3537 / 28. 05. 2018 г. по адм. д. № 10780 / 2017 г. по описа на АССГ, с което се отменя отказа на Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“, обективиран в писмо № 40-01-538 / 13. 09. 2017 г., като признава за недължима като неразходоориентирана сумата от 620 240 лв.

С Решение № 3045 / 28. 02. 2019 г. по адм. д. № 8944 / 2018 г. на ВАС е обезсилено Решение № 3537 / 28. 05. 2018 г. по адм. д. № 10780 / 2017 г. по описа на АССГ по отношение на „Летище София“ ЕАД и е оставена без разглеждане касационната жалба на главния директор на Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“.

С определение № 9848 / 26. 06. 2019 г. по адм. д. № 6147 / 2019 г. на ВАС – петчленен състав е оставено в сила Решение № 3045 / 28. 02. 2019 г. по адм. д. № 8944 / 2018 г. ВАС, в частта, в която е оставена без разглеждане касационната жалба на главния директор на ГД „Г.“.

По този начин Решение № 3537 / 28. 05. 2018 г. по адм. д. № 10780 / 2017 г. по описа на АССГ, е влязло в сила по отношение на отменения отказ № 40-01-538 / 13. 09. 2017 г., както и по отношение на признатата за недължима като неразходоориентирана сумата от 620 240 лв.

Видно от мотивите на това решение, делото е образувано по жалба на „България Ер“ АД срещу изричния отказ на Главния директор на Гражданска въздухоплавателна администрация, обективиран в писмо изх. № 40-01-538/13.09.2017г. на главния директор на ГД „Гражданска въздухоплавателна администрация“, да бъде призната за недължима сумата, възлизаща на 623 000 лева, представляваща част от фактурираните на „България Ер“ АД летищни такси общо в размер на 21 419 000 лева за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2016 г., като несъответстваща на направените от „Летище София“ ЕАД разходи за посочения период.

Изрично в оспорения АУПДВ се сочи (т.1.4.1.), че за фактури издадени от името на Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“ за проверявания период от 01. 01. 2016 г. до 31. 12. 2016 г. са издадени 200 бр. фактури, дебитни и кредитни известия за летищни такси на обща стойност 21 175 972,25 лв., като по тях са извършени плащания и прихващания, подробно описани в акта.

В случая е безспорно, че с влязло в сила решение е призната за недължима сумата от 620 240лв. по фактури издадени от ГД „Гражданска въздухоплавателна администрация“ на „България Ер“ АД за дължими летищни такси за 2016 г., а предмет на оспорване по настоящото дело е именно лихви за неплатени в срок летищни такси за 2016 г.

В същото време, няма данни тези признати за недължими 620 240 лв. да са намерили отражение в издадения АУПДВ, но доколкото същите са част от фактурираните по предходното дело 21 419 000 лв., с тази сума следва да се намали главницата.

В оспорения АУАПДВ се сочи главница в размер на 21 175 972,25 лв., като отново не става ясно откъде идва тази разлика с горепосочената сума.

Безспорно е обаче, че след като става за недължима сума по главницата, първо следва да се установи размера на задължението и едва след това върху остатъка да се

начислява лихва за забава.

В тази връзка, съдът намира за неоснователни доводите изложени от процесуалния представител на ответника, че сумата от 620 240 лв. не била безспорно установена и същата присъствала единствено в мотивите на съдебното решение.

Точно напротив изрично в диспозитива на Решение № 3537 / 28. 05. 2018 г. по адм. д. № 10780 / 2017 г. по описа на АССГ се сочи, че се отменя отказа на Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“, обективиран в писмо № 40-01-538 / 13. 09. 2017 г., като признава за недължима като неразходоориентирана сумата от 620 240 лв.

Действително в това производство не е била страна „Летище София“ ЕАД (всъщност е участвало като заинтересована страна в първоинстанционното дело, но с решението на ВАС е обезсилено решението на АССГ в частта АССГ по отношение на „Летище София“ ЕАД), но очевидно делото касае същите задължения за летищни такси за 2016 г., доколкото и по настоящото дело се сочат фактурите издадени ГД „Гражданска въздухоплавателна администрация“ и приблизително същата сума по главницата.

Съгласно чл. 177, ал. 1 от АПК, решението има сила за страните по делото. Ако оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички.

След като с Решение № 3537 / 28. 05. 2018 г. по адм. д. № 10780 / 2017 г. по описа на АССГ се отменя отказа на ГД „Гражданска въздухоплавателна администрация“, обективиран в писмо № 40-01-538 / 13. 09. 2017 г., то и на основание горепосочената разпоредба, изречение второ от същата, решението има действие по отношение на всички.

Това означава, че изпълнителния директор също е обвързан от това решение, още повече, че както неколkokратно се посочи, става въпрос за вземанията за летищни такси за едни и същи фактури, за които е начислена лихва за забава с оспорения в настоящото производство акт.

Доколкото обаче, не е правилно установена главницата, тъй като не е отразена приетата за недължима сума от 620 240 лв., то и лихвите са неправилно определени.

В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите на процесуалния представител на ответника, че сумата от 620 240 лв. следвало да се преценява в рамките на изпълнителното производство, тъй като тази сума е част от главницата и при нейното намаление, това ще се отрази и на размера на дължимите лихви, което безспорно значи, че същите са неправилно определени.

По настоящото дело е допуснато и прието, заключение по изготвена съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира изцяло, като компетентно изготвено и в съответствие с представените по делото доказателства.

Съгласно заключението на вещото лице, от математическа гледна точка, няма съществени различия при изчисляване размера на лихвите.

Вещото лице обаче сочи, че без да е изяснено сумата от 620 240 лв. по кои фактури е надфактурирана, не може да се направят преизчисления за дължимите лихви.

Именно поради това и с определение от 16. 02. 2024 г. по настоящото дело е отказано допускането на допълнителна задача на вещо лице, а не както се сочи в писмените бележки на ответника, че отново тези възражения следвало да се вземат предвид в рамките на изпълнителното производство.

В случая задължение на изпълнителния директор е след като има призната за недължима като неразходоориентирана сумата от 620 240 лв., да се направят

съответните преизчисления как тази сума ще се приспадне от издадените вече фактури за дължими такси и едва след това да се определят лихвите за забава. Това не може да бъде направено нито от вещото лице, нито от съда, поради което преписката следва да се върне на административния орган, за произнасяне съобразно гореизложените мотиви. При новото разглеждане на преписката, следва да се вземат предвид и направените в хода на производството плащания на суми по лихвите, установени с оспорения в настоящото производство акт, за което има представени доказателства и същите са посочени и от вещото лице.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания акт е незаконосъобразен, поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва ответника да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски, каквото искане е своевременно направено. Разноските са в размер на 670 лв. депозит за вещо лице (основен и допълнително определен), както и юрисконсултско възнаграждение, като с оглед липсата на представен списък на разноските и непредставяне на писмени бележки по съществуването на спора, въпреки дадената от съда възможност за това, съдът намира, че следва да присъди такова и под минимума, според материалния интерес или 2000 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „България Ер“ АД (с ново наименование „България Еър“ АД), [населено място], Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 200-1255/ 30. 12. 2021 г. на изпълнителния директор на „Летище София“ ЕАД.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на „Летище София“ ЕАД за ново произнасяне, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА „Летище София“ ЕАД, [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на „България Еър“ АД, [населено място], ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в размер на 2670 (две хиляди шестстотин и седемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: